

Blues for en pige i Esbjerg

LÆSERBIDRAG

AIDAN TURELL

DE VÆRSTE AFFÆRER, jeg kender, er dem der efterlader en langvarig fornemmelse af håbløshed og uhjælpelig melankoli. Samt, og det er det værste: Dårlig samvittighed oveni hatten.

Det er for øvrigt de fleste affærer der ender sådan, og det er kun én af de ting der gør, at man burde holde sig helt væk fra dem. Bevisbyrden er overvældende. Se bare hvordan det gik Macbeth, Romeo, Julie, Othello og alle de andre!

Ikke desto mindre sker det.

Det skete også denne gang. Men jeg kunne da ikke gøre for det, vel? Jeg véd godt hun ikke havde det nemt. Jeg véd godt hun var alene med et barn. Jeg véd godt hun savnede de noget, en såkaldt mand. Jeg véd godt hun — på visse punkter ikke ganske ukorrekt — opfattede mig som en sådan.

Og hvad så? Jeg kunne jo ikke vide det dengang. Jeg kunne ikke have nogen anelse om det, da hun satte sig ved mit bord og begyndte at snakke, heller ikke da hendes veninde og dennes fyr eller mand kom derover, heller ikke da hun for at komme væk fra dem igen, ville vise mig et andet sted i Esbjerg, der var byens muntreste, heller ikke da det viste sig, at byens muntreste sted, var så trist som gravkapellet på Bispebjerg tidligt om formiddagen. Jeg kunne stadig ikke virkeligt vide noget da hun ud på natten spurgte, om jeg ikke ville med hjem.

Læserbidrag fra Tove Gaub

lotinen, et modigt offer der ikke klynker eller jamrer, men som heller ikke ligefrem glæder sig. Heller ikke denne gang havde vi talt meget sammen.

Siden har jeg ikke set hende, og hun vidste det lige så godt som jeg, og det er betingelserne. Jeg havde ingen lyst til at tage til Esbjerg, ingen lyst til at få en datter der, ingen lyst til at se disse melankolske russiske øjne falde hen over mordebordet hver dag.

Sådan er det, og vi var og er voksne mennesker, og shit og chanel. Men *alligevel* har jeg dårlig samvittighed. Jeg har aldrig kunnet glemme de der ensomme øjne. Jeg synes det er så synd for dem. Jeg ville så gerne gøre noget, og det er umuligt. Uanset hvor absurd eller urimeligt det er: Jeg vil altid have dårlig samvittighed over det.

Da jeg vågnede næste morgen var hun gået med ungen i børnehaven, og jeg stak lettet af. Jeg skulle være tre dage i byen.

DAGEN EFTER var hun på mit hotel. Hun havde checket. Nå, Esbjerg er formentlig en by, hvor enhver med en smule sund sans kan finde ud af hvad som helst om enhver anden på et par minutter.

Hun ville invitere mig med hjem. Jeg skulle rejse i morgen. Videre. Jeg ville ikke med. Jeg måtte sove. Hun ville sove med. Jeg er kun en mand, jeg indrømmer det. Jeg har en iboende svaghed for at komme i kvinde-kusser.

Hun tog hjem til ungen en times tid efter. I døren vendte hun sig og sagde »Farvel« med store melankolske dådyrøjne — som et offer der skal til gul-

le pige dukkede forskræmt op bag en dør med en stor teddybjørn tæt knuget mod sin krop, en avis lå på gulvet og så ud som om den ventede på at nogen skulle tale om hvad der stod i den, køkkenet lignede og lugtede netop som sådan et køkken, hvor man alligevel ikke rigtigt gider lave noget for alvor, for man er jo bare sig selv, så man spejler et æg og tager en drink til.

Tilmed var hun tydeligvis flyttet ind for nylig, og det gav et yderligere stænk af *Heartbreak Hotel*-parfume. Intet som en nyafsluttet skilsmisse der og skal til at finde deres egne ben igen.

Jeg skulle være løbet. Jeg blev, og vi talte kun meget lidt. Vi knæppede, hun var vidtåben *taknemlig* som en blomst der bliver vandet efter lang tids tørke.

Det vil sige, noget kunne jeg naturligvis vide. Blandt andet at hun sikkert ville opfordre mig til at blive natten over. Og at jeg sådan set allerede havde sagt, ja tak.

MEN SÅ SNART jeg så hendes lejlighed, burde jeg have vidst det — og stukket af på stedet, eller i hvert fald pludselig være kommet i tanke om et meget vigtigt møde.

Lejligheden er så forfærdelig talende. De har mange sprog at udtrykke sig i. Møbler, gulve, stole, skabe, orden, uorden, *alt* omkring os taler med titusinde tunger. Det gjorde de også her.

Og alle disse titusinde tunger sagde det samme lille ord: Ensomhed. Her *stank* af ensomhed, af mangel. En stor vandsæng råbte på mindst to personer, en lille